

ע"פ 3081/16 - אסמאא בלחאוי, מוחמד עלי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3081/16

ע"פ 3678/16

לפני:

כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט א' שהם
כבוד השופטת ע' ברון

אסמאא בלחאוי
מוחמד עלי

המערערת בע"פ 3081/16:
המערער בע"פ 3678/16:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע,
מיום 22.3.2016, בתפ"ח 42047-12-14, שניתן על
ידי כב' השופטים נ' זלוצ'ובר; י' רז-לוי; ו-ש' פרידלנדר

(7.12.2016)

ז' בכסלו התשע"ז

תאריך הישיבה:

בשם המערערת בע"פ 3081/16: עו"ד יונס מואנס
בשם המערער בע"פ 3678/16: עו"ד אסדי תאמר; עו"ד יוסי דגה

עו"ד סיגל בלום

בשם המשיבה:

פסק-דין

השופט א' שהם:

1. זהו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, בתפ"ח 42047-12-14, שניתן על ידי כב' הרכב השופטים: נ' זלוצ'ובר; י' רז-לוי; ו-ש' פרידלנדר.
2. המערערים הורשעו, על יסוד הודאתם בכתב אישום מתוקן בשנית שהוגש במסגרת הסדר טיעון, בעבירות אלה: קשירת קשר לביצוע עוון, לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); וניסיון להכנסת ציוד קצה רט", לפי סעיף 52(ב)(2)(א) לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], התשל"ב-1971 (להלן: פקודת בתי הסוהר), ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין. יצוין, כי "ציוד קצה רט"ן" מוגדר בסעיף 52 לפקודת בתי הסוהר כך: "ציוד בזק כמשמעותו לפי חוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982, נישא או מיטלטל, המתחבר או המיועד להתחבר אל מערכת של מיתקני אלחוט שבאמצעותה ניתנים שירותי רדיו טלפון נייד לציבור, לרבות כל חלק של ציוד כאמור, כגון כרטיס sim, כרטיס זיכרון, אנטנה, סוללה ומטען".
3. בעקבות הרשעתם בדין נגזרו על המערערים, ברוב דעות, עונשים כדלקמן:

המערערת 1 (להלן: המערערת) - 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרה; 8 חודשי מאסר על תנאי לבל תעבור, בתוך 3 שנים מיום מתן גזר הדין (22.3.2016), אחת העבירות בהן הורשעה בתיק זה או עבירה בניגוד לפרק ז' לחוק העונשין; קנס בסך 10,000 ₪ או שני חודשי מאסר תחתיו.

המערער 2 (להלן: המערער) - 22 חודשי מאסר לריצוי בפועל, במצטבר לכל עונש מאסר שהוא נושא; 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור, בתוך 3 שנים מיום מתן גזר הדין, אחת העבירות בהן הורשע בתיק זה או עבירה בניגוד לפרק ז' לחוק העונשין; קנס בסך 15,000 ₪ או שלושה חודשי מאסר תחתיו.

למען שלמות התמונה, נציין כי ביצוע עונש המאסר שהושת על המערערת עוכב בהחלטת השופט נ' סולברג, מיום 19.4.2016. נוסף עוד, כי המערער מרצה כיום עונש של 20 שנות מאסר, וכאמור, העונש שהושת עליו בתיק זה מצטבר לעונש המאסר אותו הוא נושא.

המערערים אינם משלימים עם עונשי המאסר שהוטלו עליהם, ומכאן הערעור שלפנינו.

עובדות כתב האישום שהוגש נגד המערערים

4. בכתב האישום המתוקן בשנית, שהוגש נגד המערערים במסגרת הסדר טיעון (להלן: כתב האישום), נמסר כי המערער נשא, בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, עונש של 20 שנות מאסר, בגין ביצוע עבירות נגד ביטחון המדינה. עוד עולה מכתב האישום, כי המערערת, שהיא תושבת טול כרם, נשואה לאדם בשם מוחמד בלחאוי (להלן: מוחמד), אשר ריצה באותה תקופה עונש של 8 שנות מאסר, בבית סוהר "קציעות", בגין ביצוע עבירות אמל"ח ומתן מקלט. המערער ומוחמד מרצים את מאסרם ביחד, באגף שבו מוחזקים אסירים בטחוניים, ולפי כתב האישום "קיימת ביניהם

היכרות". נטען בכתב האישום, כי במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, ביקש המערער מאחיו עומאר (להלן: עומאר) לקנות 100 כרטיסי SIM, להעבירם למערער, ולבקש ממנה כי בביקורה הקרוב בבית הסוהר "תכניס עבורו את כרטיסי ה-SIM שרכש", וכך היה. עומאר יצר קשר עם המערער, מסר לה את כרטיסי ה-SIM, וביקש ממנה כי תעביר את הכרטיסים לידי המערער, בביקורה הקרוב בבית הסוהר, והיא הסכימה לבקשה. ביום 14.12.2014 בסמוך לשעה 15:00, הגיעה המערער לכלא "קציעות" כדי לבקר את בעלה בבית הסוהר, "כשהיא מחזיקה בתוך איבר מינה את כרטיסי ה-SIM... כשהם עטופים בנייר טישו ובשקית". לאחר שהמערער הגיעה אל עמדת הבידוק בבית הסוהר, איתרו הסוהרים את כרטיסי ה-SIM, והמערער נעצרה.

גזר דינו של בית משפט קמא

5. כב' השופט י' רז-לוי, אשר כתבה את חוות הדעת העיקרית בתיק, הטעימה כי המדובר בעבירות אשר תוכננו מראש ולא בוצעו באופן אימפולסיבי. עם זאת, ולזכותה של המערער, ציינה השופטת רז-לוי כי המערער לא היתה יוזמת המעשים, אלא נענתה לפניית אחיו של המערער להכניס את כרטיסי ה-SIM אל תוך הכלא. עוד צוין, כי במקרה דנן לא נגרם כל נזק, שכן המערער נתפסה, טרם כניסתה לבית הסוהר, הגם שלא ניתן להתעלם מפוטנציאל הנזק, חרף העובדה שלא נקבע כי מטרת המעשה היתה לפגוע בביטחון המדינה או לסייע לארגון טרור. השופטת רז-לוי הוסיפה וקבעה, כי החדרת אמצעי תקשורת אל תוכי הכלא פוגעת בערכים החברתיים של בטחון המדינה ושלומו הציבור, והדברים נכונים ביתר שאת כאשר מדובר בניסיון החדרה לאסיר בטחוני - כמו המערער. בהמשך, עמדה השופטת רז-לוי על מדיניות הענישה בעבירות דומות, ולאחר זאת קבעה כי מתחם הענישה ינוע בין 8 ל-24 חודשי מאסר לריצוי בפועל. לצורך קביעת עונשה של המערער בתוך המתחם, נתנה השופטת רז-לוי את דעתה לכך שמדובר באשה כבת 40, אם לשלושה ילדים שהקטן שבהם הוא כבן 2.5 שנים. הילדים הקטנים חוו קושי רב, כאשר האם שהתה במעצר סגור ולאחר מכן במעצר בית, שעה שגם האב כלוא מאחורי סורג וברית. בנוסף, יש להתחשב בכך שהמערער הודתה במיוחס לה וחסכה זמן שיפוטי רב, וכי היא נעדרת עבר פלילי. לפיכך, סברה השופטת רז-לוי כי יש לגזור את עונשה של המערער בתחתית המתחם שנקבע על ידה, והשיתה עליה 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל ועונשים נלווים. אשר למערער, ציינה השופטת רז-לוי כי הוא כבן 40 שנה, הוא מרצה עונש של 20 שנות מאסר בגין ביצוע עבירות בטחוניות, ולחובתו הרשעות קודמות בעבירות כנגד בטחון המדינה. בנסיבות אלה, סברה השופטת רז-לוי, כי יש להשית על המערער עונש של 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, במצטבר למאסרו, בנוסף לעונשים נלווים.

6. כב' השופט נ' זלוצ'ובר, אשר כתב את דעת הרוב בתיק זה, ציין כי "התקשורת בין אסירים בטחוניים המשתייכים לארגוני הטרור, ולעיתים אף אסירים שהם מנהיגי הארגונים מחוץ לכלא חיונית עבורם לצורך פעולות והוצאת המזימות הטרוריסטיות לפועל". בהמשך, קבע השופט זלוצ'ובר כי אסיר בטחוני השפוט ל-20 שנות מאסר, אשר מזמין 100 כרטיסי SIM לכלא "אינו עושה זאת בתמימות, רק על מנת שיוכל להתקשר לבני משפחתו ולשאול לשלומם". המערער, שהחדירה לתוך איבר מינה 100 כרטיסי SIM, גם היא אינה "עושה זאת בתמימות והיא מבינה למי היא מעבירה את הכרטיסים ולמה עלולים הם בסופו של דבר לשמש". בנסיבות אלה, סבר השופט זלוצ'ובר כי מתחם העונש ההולם נע בין שנה לשנתיים מאסר לריצוי בפועל. בקביעת עונשם של המערערים בתוך המתחם, ניתן משקל לנסיבותיה האישיות של המערער, תוך הדגשת חומרת התנהגותו של המערער, שהיה היוזם וההוגה של החדרת הכרטיסים. לפיכך, נקבע עונשה של המערער בתחתית המתחם, והושטה עליה 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ואילו עונשו של המערער הוצב ברף העליון של המתחם, כך שעונשו הועמד על 22 חודשי מאסר לריצוי בפועל, במצטבר לעונש אותו הוא נושא כיום. כב' השופט ש' פרידלנדר הצטרף לעמדתו של השופט זלוצ'ובר באומרו, בין היתר, כי "פיקוח נפש של הרבים דוחה התחשבות במצוקתו של היחיד".

הערעורים על חומרת העונש

7. בהודעת הערעור שהוגשה בעניינה של המערערת, סקר בא כוחה, עו"ד יונס מואנס, את השתלשלות העניינים בתיק זה, שעה שכתב האישום הוגש מלכתחילה לבית משפט השלום, אך לאחר שהמשיבה הודיעה כי ברצונה לייחס למערערים עבירה של החדרת ציוד קצה רט"ן לכלא בנסיבות מחמירות, הועבר הדין לבית המשפט המחוזי. לאחר הגשת כתב האישום המחמיר לבית המשפט המחוזי, הוסכם כי הוא יחזור למימדיו המקוריים, והמערערים הודו באשמה שיוחסה להם. בנסיבות אלה, סבור עו"ד מואנס כי יש ליתן משקל לקולה לעינוי הדין שהיה מנת חלקה של המערערת, דבר המצדיק הפחתה בעונשה. עוד נטען, כי משהושמטו הנסיבות המחמירות מכתב האישום, במסגרת נטען כי המערערים פעלו במטרה "לפגוע בביטחון המדינה או לסייע לארגון טרור", לא היה מקום ליתן למעשים גוון בטחוני, והיה על בית המשפט "להשתחרר מהנסיבות הבטחוניות", בתיק זה. מאחר שמדובר במקרה דנן בעבירת עוון, לא היתה הצדקה, כך לגישת המערערת, לקבוע מתחם הנע בין שנה לשתי שנות מאסר לריצוי בפועל. המערערת סבורה כי בנסיבות עניינה, היה מקום להעמיד את המתחם במנעד שבין 3 ל-18 חודשי מאסר, לכל היותר. עוד נטען, כי בעלה של המערערת לא הורשע בביצוע עבירות בטחוניות, ולפיכך לא עלה בדעתה של המערערת כי מדובר במעשה שיש בו כדי לפגוע בבטחון המדינה. המערערת הוסיפה וטענה, כי שגה בית משפט קמא גם בהצבת עונשה בתוך המתחם, שכן לא ניתן משקל ראוי לנסיבותיה האישיות ולנזק שייגרם לילדיה הקטינים, כמו גם לעינוי הדין הקשה שנגרם לה בתיק זה. בדיון בערעור, טען עו"ד מואנס כי המערערת שודלה על ידי אחיו של המערער להכניס את כרטיסי ה-SIM לכלא ולמוסרם לבעלה, שאיננו אסיר בטחוני, ולכן לא היה ראוי "להתייחס בחומרה יתרה למרכיב הבטחוני". עוד נטען, כי המערערת היתה במשך כ-3 חודשים במעצר, וב-7 חודשים נוספים שהתה במעצר בית מלא בעיר רהט, מבלי שראתה את ילדיה. המערערת הודתה באשמה שיוחסה לה והביעה חרטה על מעשיה, כך שלא היה מקום למצות את הדין עמה. עו"ד מואנס הציג בפנינו פסיקה שניתנה בבתי משפט השלום והמחוזי, בה הוטלו עונשים קלים יותר על עבריינים שהורשעו בעבירה דומה. לפיכך, התבקשנו להסתפק בתקופת מעצרה של המערערת כמאסר בפועל, ושלא להחזירה אל מאחורי הסורגים.

8. גם בהודעת הערעור מטעמו של המערער נסקרה השתלשלות העניינים בתיק זה, כמפורט לעיל. עוד נטען, כי לאחר השמטת הנסיבות המחמירות מכתב אישום, חובה היה על בית המשפט להימנע מאזכור "האלמנטים הבטחוניים", בבואו לקבוע את מתחם הענישה ואת עונשו של המערער בתוך המתחם. עוד נטען לאכיפה בררנית מצידה של המשיבה, שכן אחיו של המערער, אשר רכש את כרטיסי ה-SIM ומסר אותם למערערת, לא נחקר בפרשה זו ולא נעשה ניסיון "ולו הקטן ביותר" לאתר. נטען בנוסף, כי לא ניתן משקל של ממש להודאתו של המערער באשמה וללקיחת אחריות מלאה על מעשיו. לבסוף, טוען המערער כי היה מקום להורות על חפיפת העונשים, שכן ברירת המחדל לפי סעיף 45(ב) לחוק העונשין היא ריצוי העונש הארוך ביותר, תוך חפיפה של העונשים. במקרה דנן, כך נטען, צבירה מלאה של העונש הינה בגדר מעשה "דרקוני ובלתי מוצדק". בדיון בערעור טען עו"ד יוסי דגה, בא כוחו של המערער, כי אין תקדים להטלת עונש של 22 חודשי מאסר על מי שהורשע בעבירת עוון, לאחר שהושמטו מכתב האישום הנסיבות המחמירות. נותרו למערער לרצות עוד 12 שנות מאסר, ותוספת של 22 חודשי מאסר היא, לטעמו של עו"ד דגה, בלתי מידתית, ועל כן יש, למצער, לחפוף חלק מעונש זה לתקופת מאסרו של המערער.

תגובת המשיבה

9. המשיבה, אשר יוצגה על ידי עו"ד סיגל בלום, סומכת את ידיה על גזר דינו של בית משפט קמא, שניתן בדעת

הרוב, ומבקשת לדחות את הערעור. בפתח טיעונה, התייחסה המשיבה לטענת המערער בדבר קיומה של אכיפה בררנית בעניינו, משום שאחיו, אשר רכש את כרטיסי ה-SIM ומסר אותם למערער, לא נחקר ולא הועמד לדין. לדברי עו"ד בלום, המדובר בתושב שטחים, שהחלטה להימנע מליזום נגדו הליכי חקירה והעמדה לדין נובעת משיקולים לוגיסטיים, מה גם שאין וודאות כי הוא זה שסיפק את כרטיסי ה-SIM למערער. עו"ד בלום התייחסה להשתלשלות העניינים, הנוגעת להעברת התיק מבית משפט השלום למחוזי, ולדבריה, כאשר הסתבר כי המערערים אינם מודים בכתב האישום המקורי, הוחלט להגישו בצירוף הנסיבות המחמירות לבית המשפט המחוזי - כפי המדיניות שהיתה מקובלת על הפרקליטות באותה תקופה. לאחר שהצדדים הסכימו להסדר הטיעון, חזר כתב האישום למימדי המקוריים. אשר למדיניות הענישה בעבירות כגון דא, ציינה עו"ד בלום, כי אין תקדים לניסיון החדרה לכלא של כרטיסי SIM בכמות כזו, ועל כן רמת הענישה צריכה להיות גבוהה יותר מזו המשתקפת מפסקי הדין שהוגשו על ידי המערערים. אשר לטענה כי המערער מוטלת בילדים קטנים וכי נסיבות חייה קשות, טענה עו"ד בלום, כי "זה הפרופיל של הנשים שמבצעות את העבירות האלה", ולכן אין ליתן משקל רב לנסיבות אלה. בהתייחס לטענת המערער כי יש לחפוף את העונש שהושת עליו בתיק זה, ולו חלקית, לעונש המאסר אותו הוא נושא כיום, טענה המשיבה כי יש בכך כדי לפגוע בשיקולי ההרתעה, אשר מהווים מחסום מסוים מפני ביצוע עבירות דומות.

דיון והכרעה

10. בפתח דברינו, נזכיר את ההלכה המושרשת לפיה ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב במידת העונש שקבעה הערכאה הדיונית, אלא בנסיבות חריגות בהן מדובר בסטייה קיצונית ממדיניות הענישה במקרים דומים, או כאשר דבק פגם מהותי בגזר הדין (ע"פ 4498/14 גרידיש נ' מדינת ישראל (13.5.2015); ע"פ 5323/12 אבו ליל נ' מדינת ישראל (17.6.2014); ע"פ 7702/10 כהן נ' מדינת ישראל (29.5.2014)).

לאחר עיון בחומר שהוצג בפנינו, לרבות בהודעות הערעור, והאזנה לטיעוני הצדדים, הגעתי לידי מסקנה כי, גם אם מדובר בעונשים הנוטים מעט לחומרה, אין עסקינן בסטייה מהותית מרמת הענישה במקרים דומים, ועל כן אציע לחברי לדחות את שני הערעורים.

11. המדובר באירוע חמור ביותר, שעניינו ניסיון החדרה לכלא של 100 כרטיסי SIM, אשר יועדו לאסיר בטחוני, המרצה עונש של 20 שנות מאסר בבית סוהר "קציעות". אכן, סעיף העבירה שיוחס למערערים תוקן, כך שהושמטו מכתב האישום הנסיבות המחמירות, המופיעות בסעיף 52(ב)(3) לפקודת בתי הסוהר, במסגרתו הוגדרה המטרה שעמדה לנגד עיני העברין, ובכלל זה, מדובר במטרה "לפגוע בבטחון המדינה או לסייע לארגון טרור". ואולם, גם אם לא יוחסה מטרה מעין זו למי מבין המערערים, אין להתעלם מהאופי הבטחוני של המעשה, כאשר ברור לכל מי שעניו בראשו כי החדרת כמות של 100 כרטיסי SIM נועדה לשרת אסירים שהורשעו בביצוע עבירות ביטחוניות, בניסיונותיהם ליצור קשר עם החוץ. אין צורך בדמיון רב כדי להבין כי אסירים בטחוניים היוצרים קשר בלתי מפוקח עם גורמים המצויים מחוץ לכלא, עלולים לגרום נזק משמעותי לבטחון המדינה ולשלום הציבור. על המשמעות הבטחונית שיש לראות בהחדרת מכשירי טלפון סלולאריים לבתי הכלא בהם שוהים אסירים בטחוניים, ראו דבריה של השופטת ד' ברק-ארז בע"פ 2891/12 רבעא נ' מדינת ישראל (15.7.2012):

"הברחת מכשירי טלפון אל בין כתלי הכלא נחשבת על-ידי גורמי הביטחון לפעילות בעלת השלכות מזיקות ביותר. השלכותיה חורגות הרבה מעבר לשאלות של משמעת בבית הסוהר עצמו אל עבר היבטים ביטחוניים ממש ומניעת

פעילות של פשע וטרור מחוץ לכותלי בית הסוהר. מבחינה זו, כל הברחה של מכשיר טלפון אל בית הסוהר יוצרת איום פוטנציאלי על שלום הציבור ומסכלת היבט חשוב של מטרות הענישה - ניתוקו של העבריין המורשע מרשת הפעילות העבריינית, ככל שהוא עדיין קשור בה".

באותו מקרה דובר, אמנם, בניסיון להחדיר טלפונים סלולריים אל תוככי הכלא, אך הנזק הפוטנציאלי קיים גם כאשר מדובר בהברחת ציוד המשמש להפעלת הטלפונים הסלולריים, כפי המקרה דנן.

12. אשר לרמת הענישה בעבירות של ניסיון להכנסת ציוד רט"ן לכלא, לפי סעיף 52(ב)(2) לפקודת בתי הסוהר, לא ניתן להצביע על פסיקה מנחה של בית משפט זה, ולפיכך יש לפנות למדיניות הענישה שנקבעה על ידי הערכאות הדיוניות, קרי: בתי משפט השלום והמחוזי. מעיון בפסיקה שאותה הגישו הצדדים לעיוננו, עולה כי קיים מגוון רחב למדי של עונשים, בהתאם לנסיבות המקרה הקונקרטי ולנסיבותיו האישיות של העבריין.

להלן אסקור פסיקה רלבנטית מהתקופה האחרונה: ת"פ 42550-02-14 (מחוזי באר שבע) הוא אחד המקרים הראשונים שנדונו, לאחר כניסתו לתוקף של תיקון 47 לפקודת בתי הסוהר, במסגרתו נקבעה תקרה של 3 שנות מאסר לעבירה זו, במקום 6 חודשי מאסר לפני התיקון. באותו מקרה דובר בניסיון החדרה של 28 כרטיסי SIM לבית סוהר "נפחא", על ידי אשה שבעלה ריצה עונש של 25 שנות מאסר בגין ביצוע עבירות בטחוניות. בית משפט קמא קבע מתחם ענישה הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר, כאשר האשה נדונה ל-6 חודשי מאסר (ועוד יום אחד) לריצוי בפועל, והבעל נדון ל-12 חודשי מאסר בפועל. בתפ"ח 37559-06-15 (מחוזי באר שבע) הושת עונש של 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל וקנס בסך 50,000 ₪, על נאשמת שניסתה להבריא לבעלה, המרצה עונש ביחד עם אסירים בטחוניים, שני מכשירי פלאפון אותם החזיקה באיבר מינה. במקרה אחר שבו נעשה ניסיון להחדיר לכלא 3 טלפונים סלולריים או חלקים שלהם ו-9 כרטיסי SIM, נגזרו על האם, אשר ביקשה להעביר את המכשירים לבנה, המרצה עונש מאסר בכלא בטחוני, 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל ו-10,000 ₪ קנס (תפ"ח 28301-03-15 (מחוזי באר שבע)). על הבן נגזרו - 22 חודשי מאסר, במצטבר לעונש המאסר אותו הוא נושא, ו-15,000 ₪ קנס (תפ"ח 28329-03-15 (מחוזי באר שבע)). בת"פ 47805-11-14 (מחוזי באר שבע), עסקין בניסיון החדרה של חלקי טלפון סלולרי, שכללו לוח מקשים, מסך ושקעי חיבור לכרטיסי SIM, על ידי נאשמת שהסתירה את החלקים באיבר מינה, וניסתה להבריאם לאחיה, השפוט בגין ביצוע עבירות בטחוניות. כפי שהוחלט בענייננו, אף כאן נקבע מתחם ענישה הנע בין שנה לשתי שנות מאסר לריצוי בפועל. הנאשמת נדונה ל-14 חודשי מאסר לריצוי בפועל ולקנס בשיעור של 15,000 ₪, ואילו האח נדון ל-18 חודשי מאסר במצטבר לעונשו, ולקנס בסך 15,000 ₪. בית המשפט ציין, בהקשר לגזר דינו של האח, כי התביעה הגבילה עצמה ל-18 חודשי מאסר, שאחרת "ראוי היה להשית עליו עונש על הצד הגבוה של מתחם הענישה".

13. עיינו הרואות, כי העונשים שנגזרו על המערערים אינם סוטים, ובוודאי שלא באורח מהותי, מרמת הענישה שנקבעה במקרים דומים או קרובים מאוד לענייננו. וגם אם מדובר בהעלאה מסוימת של רף הענישה, אין לראות בכך משום טעם המצדיק את התערבותנו. סבורני, כי שופטי הרוב איזנו כראוי בין כלל שיקולי הענישה ולא התעלמו מהנסיבות לקולה שהוצגו על ידי המערערת. אשר למערער, צדק, לטעמי, בית משפט קמא בהשיתו עליו עונש מאסר הקרוב לרף העליון, על מנת להרתיע אותו, כמו גם עבריינים פוטנציאליים אחרים מפני ביצוע עבירות דומות, ומסיבה זו היה ראוי לצבור את עונש המאסר שהושת עליו לתקופת המאסר אותה הוא מרצה כיום, כפי שנעשה בכל המקרים האחרים, בהם בוצעו עבירות דומות.

14. סוף דבר, אציע לחברי לדחות את שני הערעורים.

ש ו פ ט

השופט י' דנציגר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת ע' ברוך:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

המערערת תתייצב לריצוי יתרת מאסרה, ביום 11.1.2017 עד השעה 10:00, בבית הסוהר "נווה תרצה", או על פי החלטת שירות בתי הסוהר כשברשותה תעודת זהות או דרכון ועותק מפסק דין זה. על המערערת לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' שהם.

ניתן היום, י"ד בכסלו התשע"ז (14.12.2016).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט